

STARVSSKIFTI

AV BONAÐU GÓLVUNUM BEINT Í OLJUKLÆÐINI

LEYP Í VAÐIÐ

Tveir dagar eftir at tað var greitt, at Edva Jacobsen ikki varð afturvald í Løgtingið, gekk hon í oljuklæðum og hagreiddi makrel

Áki Bertholdsen

– Tú kanst gott seta teg uppi yvir súrari mjólk at gráta. Men lívið hevur lært meg, at tað førir onga leið.

Edva Jacobsen í Fuglafirði ásannar, at løgtingsvalið týsdagin gekk ikki eftir vild hjá henni.

Hon varð ikki afturvald á løgting, eftir at hava verið meiri ella minni upp í politikki í eini 17 ár, tey fyrstu árinum sum varafólk á tingi, men síðani sum fastur tinglimur.

Men tað fekk ikki 51 ára gomlu, fyrrverandi bankakvinnuna, at fella í fátt. Hóast hon fær lön í fyra mánaðir afturat sum løgtingskvinna, settist hon ikki hendur í favn, tí tað gingu bara nakrir fáir tímar frá tí at úrslitið av valinum varð greitt á midnátt týskvøldið, til hon legðist í telefonina at leita sær eftir arbeiði.

Hóast hon er von við bonaðu gólvini í Havn, og í Bank-Nordik, har hon arbeiddi í 25 ár, fýrði hon heldur ikki fyri at ringja á nýggja uppsjóvarvirkið í Fuglafirði, Pelagos, at biðja um arbeiði.

Og longu hóskvøldið fór hon á sína fyrstu náttarvakt á Pelagos.

– Eg ræddist ikki fyri at fara í oljuklæðir aftur, sigur Edva Jacobsen.

– Eg ræddist ikki fyri at fara í oljuklæðir aftur, sigur Edva Jacobsen. Hon vildi fegin halda fram í politikki, men veljarin vildi tað øðrvísi, og hon fall á valinum týsdagin. Men at setast hendur í favn, liggur ikki til sambandskonuna úr Fuglafirði

Hon sigur, at tað er langt frá fremmant fyri hana at vera í oljuklæðum. Heima hjá teimum hava tey altíð havt bát og har var hon altíð verið uppi.

Eisini í hennara vaksna lívi høvdu tey útróðrabát í húsinum, og tað fall henni púra natúrligt at vera við í arbeiðnum, sum tað kravdi.

– Eg havi brúkt nógv kvøld upp á knúsa gággu til agn og annars at gera klárt til útróður.

Men fyri trimum árum síðani seldu tey bátin, og síðani hava oljuklæðini hingið í kjallaranum, til hóskvøldið, tá ið hon enn einaferð smoygdi brøkurnar upp á seg og herjaði á Makrelin á Pelagos.

Altíð fingist við fisk

Av tí, at at tey altíð hava

havt bát í húsinum, hevur fiskivinnan altíð verið ein stórur partur í hennara lívi. Tí kom tað mestsum av sær sjálvum, at fiskivinnan eisini fylti nógv í hennara virkseminum tingkvinna, tí hon tók altíð virknan lut í kjakinum um fiskivinnuna.

– Kanska var tað hetta, sum gjørdi av við meg í Løgtinginum, at eg tosaði ov nógv um fisk, heldur hon fyri. Hetta er kanska ikki tað, sum liggur fremst í huganum hjá tí stóru veljarafjöldini í Havn. Og tað er kanska heldur ikki tað, sum, sum fyllir mest í huganum hjá kvinnuligu veljarunum.

Hon dylir ikki fyri, at nú hon hevur sitið á Løgtingi, hevði hon vónað, at hon kundi byggja víðari á tað á valinum hósdagin, men tað gekk ikki, tí hon fall.

– Men tað skerst heldur ikki burtur, at eg eri sambandskvinna, og kanska er ikki brúk fyri sambandsfólki í góðum tíðum, sum hesum, heldur hon fyri.

Hinvegin heldur hon, at rákið hevur leingi verið tann vegin, at fólk vildi hava broyting í, og ágangurin á førda politikkin hevur verið ómetaliga stórur.

– Nú sær so út til at fólk ið hevur fingið ta broyting, tað bað um, men eg vóni bara ikki, at nýggja samgongan fer at spæla vandasæl við okkara fiskivinnu. Hon sipar til alt tosið um at selja fiskirættindi á uppboði. Hon vónar heldur ikki, at samgongan fer at máa burturav donsku ríkisveitingini, sum hon sigur, er okkara tryggasta ískoyti til samfelagið.

– Vit eiga at minnast til, hvønn týðning fiskivinnan hevur. Gamli sambandsmaðurin, Johannus Martin Olsen, sum var giftur við mostur míni, plaga at taka til, at føroyska samfelagið hev-

ur triggjar høvuðs inntøkukeldur, nærleiðir, fjarleiðir og Holmens Kanal.

– Tað eru hesar triggjar súlurnar, sum dríva alt annað í okkara samfelag, og fara vit at saga av einari súlu, er skjótt, at alt fer eftir lið.

Men hon leggur afturat, at valplakatirnar ætla hon at goyma á loftinum, tí hon ætlar eisini at stilla upp, tá ið næsta løgtingsval verður, og tá vónar hon at koma sterkt aftur.

– Tað er ikki vist, at eg fari at siggja so nógv eldri út, tá ið val verður aftur, leggur hon turrisliga afturat.

Gull vert

Edva Jacobsen tekur tað sum eina gávu at sleppa at arbeiða á Pelagos, tó at hon ásannar, at tað verður neyvnan hennara lívsstarv.

– Mær dámar væl politiskt arbeiði, og nær dámar væl at fáast við umsiting og leiðslu og mær dámar væl at vera við til at ávirka ymisk viðurskipti. Og hesa tíðina í

makrelinum ætli eg at brúka til at umhugsa støðuna, sigur hon.

Men at ganga fyri einki ímeðan hon hugsar seg um, fall henni ikki inn.

– At seta seg at sleikja sárini, nyttar ikki nógv, tað er at bróta upp um emmar og leggja á og hjá mær er stutt ímillum tey bonaðu gólvini á eini skrivstovu og tey vátu gólvini á einum fiskavirki. Annars havi eg eisini verið á trygdarskeiði, so eg havi Bláu Bók, og eri eisini klár at fara til skips, um so skuldi verið.

Men Edva Jacobsen heldur, at tað fantastiskt at vera ímillum vanlig verkafólk, tosa við tey, og fáa innlit í, hvat rørir seg ímillum tey, og hvussu tey arbeiða

– Tað haldi eg, at allir politikkarar skuldu roynt, tí teir tosa nógv um verka-fjældina, men fá hava roynt tað í verki, og vita, hvat rørir seg ímillum tey, heldur hon.

» **Kanska er ikki brúk fyri sambandsfólki í góðum tíðum**